

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ Κίνηση

info@resistance2003.gr

www.resistance2003.gr

NO BORDER ACTION

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΡΑΙΟΣ

Γκουαντανάμο, Αμπού Γκράμπ, προληπτικοί πόλεμοι, Σέγκεν, δημιουργία κοινού ευρωπαϊκού συνοριακού σώματος, στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, πρόταση για δημιουργία ενός στρατοπέδου στη Β. Αφρική, τρομονόμοι, νόμοι επαναπροώθησης μπροστά στους οποίους οι νομοθετικές απόπειρες του τρίτου Ράιχ θυμίζουν αριστεριστικές μπροσούρες. Όλα αυτά είναι τεμνόμενα γεγονότα. Άλλη μια ασυνέχεια στην, κατά τα άλλα συνεχώς προοδεύουσα, και με γραμμικό μάλιστα τρόπο, ανθρώπινη ιστορία.

“Η Αγγλία έχει να εκπληρώσει μια διττή αποστολή στην Ινδία -τη μια καταστροφική, την άλλη αναγεννητική- την εξουδετέρωση της παλιάς Ασιατικής κοινωνίας και την υλική θεμελίωση μιας δυτικής κοινωνίας στην Ασία”

Κάρλ Μάρξ, Άρθρο στην “New York Daily”, 1853

Αυτή την «προοδευτική» πλευρά της αποικιοκρατίας μας ξανασερβίζουν καθιστώντας ανθρώπους, κράτη, μέχρι και ολόκληρες ηπείρους απολύτως αναλώσιμους. Το ανθρώπινο πλεόνασμα των καταστραμμένων περιοχών του πλανήτη δεν αποδέχονται οι νέοι σταυροφόροι. Το συνθλιβούν κάτω από νομοθετήματα, σύνορα-αστακού, εκπυρσοκροτήσεις, βασανιστήρια. Βασικό στοιχείο της κυριαρχίας σήμερα είναι ο επαναπροσδιορισμός της συλλογικής ταυτότητας του υποκειμένου της δύσης, η πρόσδεση της μεσαίας τάξης στα κελεύσματα της εξουσίας με όρους όχι μόνο οικονομικούς, συγκροτώντας ένα νέο ιδεολογικό μηχανισμό, αυτόν του όρου ασφάλεια. Μεταξύ άλλων αυτό σημαίνει τη συνεχή επέκταση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης, τη στρατικοποίηση των δυτικών κοινωνιών, την πλήρη αναμόρφωση του δικαίου. Καθόσον το συνεκτικό νόημα της εξουσίας έχει ξεφτίσει είναι ο «άλλος» που θα θεμελιώσει εκ νέου μια συνεκτική ταυτότητα ετεροπροσδιορισμού.

Κράτη Έθνη - Σύνορα

Το έθνος είναι δημιούργημα κοινωνικών, ιστορικών συνθηκών και συγκρούσεων. Δεν αποτελεί φυσικό νόμο. Εντασσόμενος στη φυλή κατά τη γέννηση του ένας άνθρωπος φέρει τα χαρακτηριστικά της. Η ύπαρξη εθνικής ταυτότητας ως κυρίαρχου καθορισμού δεν είναι ούτε αυτονόητη ούτε σύμφωνη με τη φύση των πραγμάτων. Η ταυτότητα δεν είναι μέρος μιας εξελικτικής πορείας που οδηγεί στη φυλή, αλλά μια δυναμική σχέση με το περιβάλλον και την ιστορία.

Είναι σαφές ότι η κατασκευή εθνικής κουλτούρας προκάλεσε την πλήρη καταστροφή ή την απάλειψη ιδιαίτεροτήτων μέσω της αφομοίωσης. Μέσω της υποχρεωτικής εκπαίδευσης, του ενιαίου πολιτικού, θεσμικού, νομικού πλαισίου, της υποχρεωτικής στρατεύσης δημιουργήθηκαν και η κοινή γλώσσα και η κοινή καταγωγή. Μέσω πολέμων, διεθνών οργανισμών διευθέτησης, δημιουργήθηκαν σταθερές δομές διαχείρισης των ανθρώπων σε "σταθερά" σύνορα. Μοχλός πλήρους ομογενοποίησης ήταν και οι συχνές ανταλλαγές πληθυσμών ανάμεσα στα γειτονικά κράτη, καθώς και η βίαιη κατανομή πληθυσμών στο εσωτερικό των κρατών.

Τα κράτη αποτελούν από την ιστορική ίδρυσή τους μέχρι σήμερα δομές ενιαίας άσκησης και διαχείρισης της εξουσίας. Τα έθνη ιστορικά αποτέλεσαν ομάδες ανθρώπων με κοινά χαρακτηριστικά φυλής, ιστορίας και πολιτισμού. Οι δύο έννοιες δεν ήταν πάντοτε ταυτόσημες (κράτη σαφώς μικρότερα από τα έθνη, όπως αυτά στη Νότια Αφρική, αλλά και κράτη που περιλάμβαναν σαφώς περισσότερες εθνικές ομάδες, όπως είναι η περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας). Παρόλα αυτά σε ένα κρίσιμο στάδιο της ιστορίας οι δύο όροι, σωστά ή λανθασμένα, ταυτίστηκαν και συχνά η έννοια του έθνους και της εθνικής ταυτότητας χρησιμοποιείται για να δικαιολογήσει τις κρατικές αυθαιρεσίες..

Η επικράτεια των κρατών ιστορικά χωροθετήθηκε με τα σύνορα που διαχωρίζαν την επικράτεια του ενός από τα γειτονικά του κράτη. Ο διαχωρισμός αυτός εξυπηρετούσε ανέκαθεν τη γεωπολιτική μοιρασιά της εξουσίας. Σπάνια οι άνθρωποι που βρίσκονταν σε συνοριακές περιοχές είχαν διαφορές μεταξύ τους (διαφορές γλώσσας, κουλτούρας και τρόπου ζωής), αντίθετα καταλαβαίνονταν και συμβίωναν (δεν είναι άστοχο να πούμε εδώ ότι ένας Έλληνας που ζούσε στα ελληνοαλβανικά σύνορα καταλαβαινόταν πολύ καλύτερα με τους παρακείμενους Αλβανούς, παρά με τους συν-υπηκόους του ελληνικού κράτους). Συνειπώς, οι διαφορές γλώσσας και πολιτισμού, σπάνια μπορούν να δικαιολογήσουν τη χωροθέτηση των κρατών που απλώς αποτελούν μορφώματα γεωγραφικού πεδίου άσκησης της εκάστοτε εξουσίας.

Μετακίνηση

Όπως είναι φυσικό ο διαχωρισμός αυτός σε κράτη οδήγησε και σε διαφορές στην οικονομική ανάπτυξη. Έτσι δημιουργήθηκαν ανισότητες μεταξύ των κρατών, όχι μόνο σε αυτό που καταλαβαίνουμε ως δημόσιο τομέα, αλλά σε κοινωνικά χαρακτηριστικά όπως η δυνατότητα εύρεσης εργασίας, καθώς και οι συνθήκες και η αμοιβή της εργασίας αυτής. Αυτές οι ανισότητες δημιούργησαν «εργασιακούς παραδείσους» που οδήγησαν μεγάλα μεταναστευτικά ρεύματα να αναζητήσουν την τύχη τους μακριά από τις γενέτειρές τους.

Από τις αγροτικές περιοχές στις αστικές, από τις φτωχές χώρες στις πλούσιες, από το Νότιο στο Βορρά, από μια κατεστραμμένη χώρα σε μια άλλη, το φαινόμενο της μετανάστευσης ήταν πάντα πολύμορφο. Ο καπιταλισμός άλλωστε έκανε τα πρώτα του βήματα στηριζόμενος στη δουλοπαροικία, στον αποικισμό. Οι ΗΠΑ είναι καθ' ολοκληρία δημιούργημα μετανάστευσης. Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο η ανοικοδόμηση των ισχυρών χωρών στηρίχθηκε σε «ξένα» χέρια.

Εκτός αυτού, οικονομικοί μετανάστες δημιουργούνται συνεχώς και στο εσωτερικό των κρατών, οι οποίοι μετακινούνται

μαζικά προς περιοχές με περισσότερες δυνατότητες εργασίας (μεταναστευτικό ρεύμα προς τις δυτικές πολιτείες κατά την οικονομική κρίση της Αμερικής στις αρχές του αιώνα, καθώς και μεταναστευτικό ρεύμα προς τα αστικά κέντρα της Ελλάδας μετά την ίδρυση μεγάλων βιομηχανιών σε αυτά). Τέλος, οι ίδιες οι ανισότητες και οι κοινωνικές συγκρούσεις που δημιουργούσαν οδήγησαν σημαντική μερίδα των εργαζομένων στην εναντίωσή τους με τους εξουσιαστές, είτε αυτοί αποτελούσαν τον άμεσο δυνάστη τους (εργοδοσία) ή αυτόν που νομιμοποιούσε την ανισότητα (κράτος), με συνέπεια την καταστολή-ποινικοποίηση των κοινωνικών συγκρούσεων και την προσφυγιά των αγωνιστών σε άλλες χώρες.

Οι δημιουργούμενοι μεγάλοι αριθμοί μεταναστών ήταν φυσικό να οδηγήσουν στην μεγιστοποίηση της αξίας των συνόρων για τους εξουσιαστές και στη συνακόλουθη στρατικοποίησή τους (σε εποχές που δεν υπήρχαν ογκούμενα μεταναστευτικά ρεύματα ποιος εξουσιαστής θα διανοούνταν να κλείσει τα σύνορα της πόλης-κράτους ή του φέουδου του με στρατό και για ποιο λόγο να το κάνει;). Έτσι τα σύνορα επιτρέπουν την «προστασία» του πληθυσμού από τους ξένους. Ταυτόχρονα περικλείουν τον εγχώριο πληθυσμό σε ένα καθορισμένο γεωγραφικά χώρο. Καθίσταται έτσι δυνατός ο πλήρης έλεγχος των υπηκόων του κράτους με αποτέλεσμα την άνετη άσκηση του βασικού χαρακτηριστικού που ασκεί ο εξουσιαστής στον εξουσιαζόμενο: την κυριαρχία. Ακόμα και στο εσωτερικό ενός κράτους διάφορες εθνικές ή θρησκευτικές ομάδες μπορούν να ελεγχθούν πιο αποτελεσματικά με τη θέσπιση εσωτερικών συνόρων. Οι οργανωμένοι οικισμοί-φυλακές αυτοχθόνων στη Νότια Αφρική από το καθεστώς του Απαρτχάιντ δεν διαφέρουν πάρα πολύ από την απαγόρευση στην μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης να μετεγκατασταθεί έξω από τους δύο νομούς όπου επιτρέπεται η διαμονή της.

Υπερ-κράτη, Ευρώπη - Φρούριο

Προφανώς με την αλλαγή του κοινωνικοπολιτικού χαρακτήρα της κοινωνίας ο θεσμός του έθνους-κράτους και των συνόρων δεν θα μπορούσε να μείνει ίδιος. Η απελευθέρωση των αγορών και η απρόσκοπτη μεταφορά και μετακίνηση εμπορευμάτων ήταν βασικός λόγος που δημιουργήθηκαν δομές μεγαλύτερες των εθνικών κρατών (πόσοι αλήθεια θυμούνται ότι η σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί την τελευταία μορφή που πήρε η μεταπολεμική «Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα»;) όπως η Βρετανική Κοινοπολιτεία και η ΝΑΦΤΑ. Με τον ίδιο επίπλαστο τρόπο που οι κυρίαρχοι επέβαλαν τη δημιουργία εθνικής ταυτότητας, επιχειρείται να επιβληθεί σε αυτές τις μεγαλύτερες δομές μια κοινή υπερεθνική ταυτότητα (π.χ. ευρωπαϊκός πολιτισμός, χριστιανική Δύση). Δε συμφέρει να υφίσταται συνοριακός έλεγχος στο εσωτερικό των δομών αυτών. Ο έλεγχος παραμένει αυστηρός στα εξωτερικά σύνορα των δομών αυτών, ενώ στο εσωτερικό τους υποτίθεται ότι τα σύνορα άνοιξαν επιτρέποντας την απρόσκοπτη ροή ατόμων και αγαθών. Παράλληλα η τάση προς αφομοίωση και ομογενοποίηση δεν αναφέρεται πλέον στο εσωτερικό των εθνών κρατών (τα οποία χάνουν σημαντική από την πολιτική τους ισχύ) αλλά στο εσωτερικό μεγαλύτερων δομών ή πολιτισμών.

Με το καθεστώς αυτό δημιουργήθηκαν υπερ-κράτη που διαχωρίζονται με απροσπέλαστα σύνορα από τον έξω κόσμο. Ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός οχυρώνεται σε υπερεθνικό επίπεδο στρατιωτικά και νομοθετικά. Η Ευρώπη καθίσταται «φρούριο», με την ανάπτυξη του Ευρωστρατού, τη δημιουργία κοινού ευρωπαϊκού συνοριακού σώματος, την κατασκευή στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών, την ψήφιση νόμων επαναπροώθησης, τη θέσπιση της Συνθήκης Σένγκεν (που αναφέρεται ανάλογα με τη βούληση να ελεγχθεί η ροή προσώπων, όπως για παράδειγμα κατά τις διεθνείς κινητοποιήσεις της Γένοβας και αλλού). Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και οι μαζικές απελάσεις δείχνουν ξεκάθαρα ότι τα σύνορα άνοιξαν για τα κεφάλαια και τα εμπορεύματα και όχι για τους ανθρώπους.

Η καθημερινότητα του μετανάστη

Από την αποικιοκρατία του παρελθόντος μέχρι τη λεηλασία των φτωχών χωρών από τις πολυεθνικές της Δύσης, με τη βοήθεια διεθνών οργανισμών (ΟΗΕ, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμια Τράπεζα, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου) διαπράττει ένα έγκλημα σε βάρος των κατοίκων του Τρίτου Κόσμου, πάνω στο οποίο έχει χτιστεί η «ευημερία» της Δύσης. Οι χώρες της Δύσης, εκμεταλλευόμενες τους φυσικούς πόρους και το φθινό εργατικό δυναμικό αφενός και επιβάλλοντας πολέμους αφετέρου, οδήγησαν τους κατοίκους του Τρίτου Κόσμου στην εξαθλίωση και έκαναν αδύνατη την επιβίωσή τους στους τόπους τους. Μεταναστεύοντας στις αναπτυγμένες χώρες, μεταφέρουν την απελπισία τους στο εσωτερικό των χωρών που ευθύνονται γι' αυτή. Όμως και ως μετανάστες στις αναπτυγμένες χώρες, παραμένουν υπό καθεστώς σκλαβιάς. Η «ευημερία» της Δύσης δεν τους χωράει γιατί δε χτίζεται γι' αυτούς, αλλά πάνω σε αυτούς.

Για το ελληνικό κράτος, το συνοριοφύλακα της Ευρώπης - Φρούριο, οι μετανάστες ήταν και παραμένουν σημαντική συνιστώσα του εργασιακού συστήματος και αποτελούν σε μεγάλο βαθμό το απασχολούμενο εργατικό δυναμικό στα αναπτυξιακά έργα. Όσοι μετανάστες δεν πνιγούν στα νερά του Αιγαίου, δεν σκοτωθούν στα ναρκοπέδια του Έβρου, δεν δολοφονηθούν από τις «τυχαίες εκपुरσοκροπήσεις» των όπλων των αστυνομικών (που πάντα κρίνονται αθώοι στα δικαστήρια), δεν κλειστούν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και γλιτώσουν από τη ρατσιστική βία των φασιστικών ομάδων, είναι οι «τυχεροί» που θα αποτελέσουν την πρώτη ύλη εκμετάλλευσης: ένα αναλώσιμο είδος που θα αποτελέσει μια νέα τάξη δούλων στο κλαδοπάζαρο της μαύρης εργασίας, το σύγχρονο υποπρολεταριάτο.

Πιο συγκεκριμένα, ο μετανάστης είναι ο ιδανικός εργαζόμενος από τη σκοπιά των αφεντικών: Είναι αυτός που θα έρθει και θα δεχθεί να ζήσει και να εργαστεί σε άθλιες συνθήκες. Παράλληλα με την προβληματική σίτιση και στέγασή του, ο μετανάστης ζει σε καθεστώς μόνιμης ομηρίας και τρομοκρατίας, υπό το άγχος της εξασφάλισης ή ανανέωσης της άδειας παραμονής και εργασίας του. Οι εγγενείς αδυναμίες του μετανάστη (γλωσσικό πρόβλημα, άμεση ανάγκη για χρήματα) τον αποστερούν από τις δυνατότητες επικοινωνίας με τους συνανθρώπους και συναδέλφους του και η συχνά παράνομη είσοδος και παραμονή του στην χώρα υποδοχής κάνουν οποιαδήποτε σκέψη διεκδίκησης ενός καλύτερου εργασιακού παρόντος ουτοπική.

Έτσι, αναγκάζεται να δουλέψει με πενιχρούς και ανασφάλιστους μισθούς, με απλήρωτες υπερωρίες και μηδενικά εργασιακά δικαιώματα, καθώς μία εργασία με αρκετά δυσμενείς όρους για τα δεδομένα της χώρας υποδοχής είναι στα μάτια του μια πολύ καλύτερη προοπτική από τη θλιβή εργασία ή την ανεργία στη χώρα του. Δέχεται να κάνει επικίνδυνες εργασίες με ανύπαρκτα μέτρα ασφάλειας, με αποτέλεσμα να είναι συχνά θύμα εργατικού «ατυχήματος». Για το κράτος και τα αφεντικά, οι μετανάστες είναι «καλοί και χρήσιμοι», όσο είναι απαραίτητοι για τις δυσμενείς και επικίνδυνες εργασίες με ανασφάλιστα και χαμηλά αμειβόμενη απασχόληση. Μετά τους περιμένουν επιχειρήσεις «σκούπα», απελάσεις, βασανιστήρια και βιασμοί σε αστυνομικά τμήματα.

Ρατσισμός - Ξενοφοβία

Την παρανοϊκή αυτή κατάσταση έρχονται να διογκώσουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, προφανώς όχι ακούσια, αλλά με τις ευλογίες των εξουσιαστών. Με παράλογες γενικεύσεις, κινδυνολογία και λασπολογία τα μέσα ενημέρωσης χρωματίζουν όλους τους μετανάστες από απλώς «αναγκαίο κακό» μέχρι «εγκληματίες». Κάθε «παράβαση» που διαπράττει κάποιος μετανάστης, πρόσφυγας, μειονοτικός, κάποιος «διαφορετικός» προβάλλεται με τρανταχτούς τίτλους και με έμφαση στη διαφορετικότητά του. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης παρουσιάζουν τους μετανάστες ως εγκληματίες και όχι ως τα θύματα των εγκλημάτων που διαπράττει το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο στο πλαίσιο της Νέας Τάξης Πραγμάτων, τρέφοντας το αυγό του φιδιού και υποδαυλίζοντας το ρατσισμό και την ξενοφοβία.

Παράλληλα, καλλιεργείται η ψευδαίσθηση ότι για την ανεργία και την ανέχεια ευθύνονται οι μετανάστες και όχι το κράτος και οι κεφαλαιοκράτες. Έτσι σταδιακά αναπτύσσεται μία δυσaréσκεια απέναντι στους μετανάστες (πόσο γρήγορα πέρασε η Ελλάδα από τα εγκαταλειμμένα χωράφια της περιφέρειας όπου μόνο οι Αλβανοί δέχονταν να εργαστούν στο «μας παίρνουν τις δουλειές»). Η δυσaréσκεια μετατρέπεται σταδιακά σε ξενοφοβία και ρατσισμό τον οποίο σπείδουν να υποδαυλίσουν οι διάφοροι εθνικά υπερήφανοι πατριώτες.

Η λογική του «διαίρει και βασίλευε» στον εργασιακό τομέα λειτουργεί προφανώς προς όφελος του κεφαλαίου. Έτσι, σαν να μην έφτανε το κλίμα ανταγωνισμού που προσπαθούν να καλλιεργήσουν στους κόλπους των ελλήνων εργατών, γινόμαστε μάρτυρες μιας άθλιας ρατσιστικής προπαγάνδας που πια δε βρίσκει εύφορο έδαφος μόνο στους κόλπους της γραφικής ακροδεξιάς, αλλά και σε μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας. Η κοινωνία συντηρητικοποιείται, διαλυόμενη. Η κυριαρχία αποζητά το λόγο της άκρας δεξιάς μέχρις ότου ολοκληρώσει την αναμόρφωση ρόλου που επιχειρεί. Άλλωστε γνωρίζει ότι αυτές είναι μάχες χαρακωμάτων όπως αυτές που έδωσε κάποτε η θρησκεία. Η υπεράσπιση του έθνους-κράτους από κομμάτια της αριστεράς θα ήταν οπισθοδρομική αν δεν ήταν άκρως επικίνδυνη.

Με το σπόρο του ρατσισμού, που φύτεψε εύκολα στο ελληνικό χωράφι, εξαπιάς του προπαγανδιστικού περιεχομένου της εκπαίδευσης και της επιθυμίας των μεσαίων στρωμάτων να παίξουν το ρόλο του μικροαφεντικού, τα κράτος και τα αφεντικά πετυχαίνουν με μεγαλύτερη ευκολία και την επιδίωξή τους, τη μέγιστη άντληση υπεραξίας από τα καταπιεσμένα στρώματα. Οι κυρίαρχοι επιτυγχάνουν την κοινωνική ανοχή και σιωπή στη συγγή εκμετάλλευση των οικονομικών μεταναστών, αφενός γιατί οι μετανάστες ζουν υπό καθεστώς ομηρίας και τρομοκρατίας και αφετέρου επειδή οι έλληνες εργαζόμενοι παραβλέπουν ότι έχουν κοινά συμφέροντα, αντιμετωπίζοντας τους μετανάστες ανταγωνιστικά ή εχθρικά.

Κοινός αγώνας

Σε μία τέτοια περίπλοκη πραγματικότητα με αντιθέμενα συμφέροντα και σπαρασσόμενες από απομόνωση κοινωνικές ομάδες η θέση που θα πρέπει να πάρει κανείς δεν μπορεί παρά να υποβάλλεται από τα ιδανικά της ελευθερίας και της αλληλεγγύης. Γνωρίζουμε ότι το πρόβλημα της φτώχειας και της ανεργίας οδηγεί πάρα πολλούς ανθρώπους στην ξενιτιά και στην αναζήτηση ενός καλύτερου μέλλοντος. Ο αγώνας αυτός για τη ζωή δεν μπορεί να είναι καταδικαστέος, ούτε να ζητείται από τους ανθρώπους να αντιμετωπίζουν τα προβλήματά τους στις χώρες τους.

Η ασύδοτη κερδοφορία της εργοδοσίας, αγγίζοντας τα όρια του κανιβαλισμού, ασελγεί καθημερινά πάνω σε ντόπιους και ξένους εργάτες με τις πλάτες του κράτους. Οι εργαζόμενοι των χωρών υποδοχής πρέπει να καταλάβουν το παιχνίδι που παίζεται στην πλάτη των μεταναστών και τη δική τους και να συνειδητοποιήσουν ότι έχουν κοινά προβλήματα, κοινά συμφέροντα και κοινό εχθρό: το κεφάλαιο και τους υπηρέτες του.

Απέναντι στο όνειρο των μεταναστών για αφομοίωση στα μικροαστικά πρότυπα, που με τόσο φτηνούς όρους επιχειρείται να γίνει, να αντιπαρατάξουμε τον αντικαθεστωτικό αγώνα και την αλληλεγγύη ως μέσο για την κοινωνική απελευθέρωση και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Η αλληλεγγύη δεν μπορεί να εξαντλείται σε αιτήματα για καλύτερες συνθήκες κράτησης και πράσινες κάρτες, ούτε να παίρνει τη μορφή φιλανθρωπίας και οίκτου. Η αλληλεγγύη οφείλει να πάρει τη μορφή του ταξικού-κοινωνικού αγώνα ενάντια στην αιτία των προβλημάτων, τον καπιταλισμό.

Ο αγώνας ενάντια στα σύνορα είναι ένας συνολικός

αγώνας ενάντια στο σύστημα που τα δημιούργησε και τα συντηρεί με κάθε τίμημα. Είναι μια πρόκληση απέναντι στις μυθολογίες που κάθε φορά τα συνοδεύει (έθνος-κράτος, κατασκευασμένες υπερεθνικές ταυτότητες, κ.λπ), πάντα μογογιατισμένες από την πλούσια σε ρατσιστικά χρώματα παλέτα της δυτικής σκέψης. Το σπάσιμο των συνόρων είναι συγχρόνως αμφισβήτηση της έννοιας της ιδιοκτησίας, της καταστολής, του κοινωνικού κατακερματισμού των καταπιεσμένων. Το σπάσιμο των συνόρων είναι ένα αίτημα συναφασμένο με τον αντικαθεστωτικό αγώνα, ένα πρόταγμα απαραίτητο, επίκαιρο και διαχρονικό. Σκοπός μας, λοιπόν, είναι η καταστροφή των συνόρων, εσωτερικών και εξωτερικών, φανταστικών και πραγματικών, που θα οδηγήσουν το σύνολο της κοινωνίας στην αυτονομία και στην αυτοδιαχείρισή της.

Κανείς πλέον δεν μπορεί να κομπάζει ότι εκφράζει κοινωνικά σύνολα. Τα πολιτικά κενά δεν καλύπτονται από οργανώσεις-πρωτοπορίες αλλά από κοινωνικές συμμαχίες. Σε μια σειρά αναίτιων κινήσεων απέναντι στο γενικευμένο φόβο όπως π.χ. παρουσιάζεται στα σύνορα, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, σε μειονοτικά χωριά δεν μπορούν παρά να εκφράζονται πολλαπλές πτυχές. Μακριά από προτάσεις και λόγους εξουσίας μπορούν να δημιουργηθούν πολλαπλασιαστικά σύνολα. Οι μειοψηφίες πρέπει να μπορέσουν να δημιουργήσουν χώρους δράσης πέρα από το φασισμό της πλειοψηφίας.

Δεν μας τρομάζει η κοινωνική πόλωση, καθώς ανοίγει μια μικρή χαραμάδα μέσα στην οποία μπαίνει μια νηοή ανατροπής, αμφιβολίας, αμφισβήτησης. Το εφικτό είναι αυτό που ορίζουμε εμείς, πέρα από τη διαχείριση της αποτελεσματικότητας. Οι μετανάστες-πρόσφυγες είναι μέρος της δυνατότητας του «όχι» να φωνάζει παρόν.

ενάντια

- ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ
- ΣΤΑ ΝΑΡΚΟΠΕΔΙΑ
- ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ-ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
- ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ-ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
- ΣΤΟΝ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΑΣ
- ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ ΤΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ

NO BORDER ACTION - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2005

www.noborder2005bg-gr.net

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

22-25 Αυγούστου

ΕΛΛΑΔΑ

Πολυτεχνείο Ξάνθης
25-28 Αυγούστου